

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 258.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938731792/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

var den ideale kerne i Mathildes egen identitet. Iliia var på sin side orienteret imod sine heroiske, afdøde mænd, faderen, storebroderen og Marstrand. Da hun endelig fik et udøbt barn i pleje, gav hun den lille pige deres navne i femininum, Oswalde Adolfe. Det var som ældre hendes sorg, at broderen aldrig ville få hendes bøger at se. Hvor Mathilde skrev for at hædre og retfærdiggøre Iliia, skrev Iliia for at hædre og mindes sine elskede afdøde mænd.

Storesøsteren havde okkuperet Mathildes identitet, og det var måske årsagen til, at hun efter Iliias død sammenlignede sig selv med Kaspar Hauser, hvis skæbne Heiberg havde beskrevet i *Kjøbenhavns flyvende Post* (1828 nr. 65-66). Ligesom den gennem hele barndommen indespærrede dreng havde Mathilde først sent flert førstehånds kontakt med verden – ufiltreret af søsterens stærke personlighed.

4. Fibiger og Heiberg

Major Fibigers finanser var ikke til at beholde de ugifte døtre i hjemmet. Efter konfirmationen og et par års ekstra undervisning fandt man plads til dem som guvernanter i forskellige provinsfamilier. Stillingen som guvernante, dvs. huslærerinde for småbørn, for pigernes vedkommende indtil konfirmationen, var dengang ugifte middelklassekvinders eneste acceptable erhverv. Da Mathilde Fibiger i oktober 1849 var klar til at bestride sin første guvernanteplads, var Iliia netop vendt hjem efter halvandet år hos en præstefamilie på Mors, og Anna, som Mathilde skrev flittigt til, var ude som lærerinde.

Til Mathilde havde man fundet en skovriderfamilie på Lolland, nærmere bestemt Maltrupgård i nærheden af Saksøbing, og tæt ved Berritsgård, som siden 1832 var forpagtet af en anden farbrøder, Christian Fibiger, der var behjælpelig med at arrangere ansættelsen. Efter knapt et år med flittig brevskrivning til søstre og venner begyndte hun i slutningen af august 1850 at ordne sine ideer inden for en brevromans fiktive ramme; i slutningen af oktober sendte hun manuskriptet til Heiberg og anmodede ham om at stå for udgivelsen.